

עיר התורה שקרובה אליך

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין
The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

המלך

חקת

אור

חוק הבריאה חובת העמל והמאמץ בחיי האדם

במדבר (פרשת חקת) פרק יט פסוק (יד) זאת התורה אדם פיימות באהל וגו'.

דרשת חז"ל:

ודרשו חז"ל במסכת ברכות דף פג ע"ב, וכן במסכת שפת דף פג ע"ב, וכן במסכת גיטין דף נז ע"ב אמר ריש לקיש מניין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל. עוד דרשו חז"ל במסכת שבת דף פג ע"ב אמר רבי יונתן לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ומדברי תורה ואפילו בשעת מיתה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל – אפילו בשעת מיתה תהא עוסק בתורה.

שאלות:

א) ויש לשאול הרי חז"ל דרשו הפוך במסכת יומא דף פה ע"ב והי בהם – ולא שימות בהם? ב) ועוד כבר אמר שלמה המלך משלי פרק ג פסוק (יז) דַרְבִּיךָ דַרְכֵינָעַם וְכַל־נִתְיַבְתִּיהָ שְׁלוֹם?;

אוהבים חיים קלים וקיצורי דרך:

בדור שלנו כולם רוצים להיות על זרי דפנה בלי להתאמץ ובלי עבודה קשה ועמל ומחפשים חיים קלים וקיצורי דרך, ולכן בכדי לא להתאמץ לרחוץ כלים קונים חד פעמי. ולכן מייצרים כלי בישול שמסוגלים לבשל בזמן קצר, וכמו כן מחפשים כל דרך לקצר בקיום התורה והמצוות עד כמה שאפשר להקל על האדם בכל תחומי החיים. ולכן יש תקציר דף יומי או דף יומי בעשר דקות או דבר תורה עד ארבע דקות וכדומא, אולם תורתנו מלמדת שהדרך הנכונה היא חובת האדם להתאמץ ולעמול בכדי לקיים התורה והמצוות כי אדם לעמל יולד, וכך בצרכיו הגשמיים בזעת אפיד תוכל להם, ובלעדי העמל אינו משיג דבר.

אדם לעמל יולד:

נקדים לבאר מדוע חוק הבריאה שצריך האדם לעמול ולהתייגע בכדי להשיג צרכי גופו וכן קיום התורה והמצוות ובלעדי זה אינו יכול להצליח, היות והכמים לימדו אותנו במסכת סנהדרין דף צט ע"ב אמר רבי אלעזר כל אדם לעמל נברא, שנאמר כי אדם לעמל יולד, אינו יודע אם לעמל פה נברא אם לעמל מלאכה נברא, כשהוא אומר כי אכף עליו פיהו הוי אומר לעמל פה נברא. ועדיין אינו יודע אם לעמל תורה אם לעמל שיחה, כשהוא אומר לא ימוש ספר התורה הזה מפיד הוי אומר לעמל תורה נברא. והיינו דאמר רבא כולהו גופי דרופתקי נינהו, טובי לדוכי דהוי דרופתקי דאורייתא. **ביאורם של דברים** שהשם יתברך שברא את העולם ואת האדם בכדי שיהיה קיום לעולם ולאדם מחוייב המציאות שיהיה האדם עסוק ועמל בכדי למלא תפקידו ויעודו, אחרת אדם שהוא משועמם ובטל גורם לאדם לחטוא ולהרום ולא יהיה תועלת מהבריאה, כאשר עיננו רואות מה מתחולל אצל הנוער הנושר המשועמם ובטל מחוסר מעש מחפשים לעשות ונדליוזים בכדי לפרוק את יצרם, ולכן מחוייב המציאות שכל אדם יהיה עמל בחיים בין בהשגת הגשמיות ובין בהשגת הרוחניות והוא אשר אמר איוב כל אדם נוצר בעולם לעמל, אלא שחכמים הידדו את הדברים והסבירו שהעמל יכול להיות בעמל התורה והמצוות ויכול להיות בעמל השגת צרכי גופו העיקרון שאין מסלול אחר בחיים לשבת על זרי דפנה, ולכן אומרים חכמים אשרי מי שזוכה ועמלו בתורה ומי שלא זוכה לכך יהיה עמלו בהשגת צרכי גופו.

מנהג רבי יוחנן בשנומר ספר איוב:

ולזאת מספרת הגמרא במסכת ברכות דף יז ע"א על רבי יוחנן כשהיה מסיים את ספר איוב מסכם את הנלמד בזה כיון שכל אדם יש לו סוף אשרי מי שעמל בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו. פירושו אשרי הזוכה שהעמל שלו יהיה בתורה והמצוות ולא בעמל אחר.

המקבל עול תורה:

והן הם ביאור דברי התנא במסכת אבות פרק ג משנה ה רבי נחוניא בן הקנה אומר כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ וכל הפורק ממנו עול תורה נותנין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ, פירושו של דבר היות ואין דרך אחרת בחיים ומחוייב המציאות שלכל אדם יהיה עמל ועול השאלה רק איזה עול וזו בחירה של האדם אשרי מי שמקבל עול תורה ומצוות ומי שאינו זוכה נותנים עליו עול מלכות ודרך ארץ.

תורה שלמדתי באף

אחר הדברים האלה יובן היטב את ביאור דברי חכמים שבכדי לזכות לחכמת התורה דווקא מי שממית עצמו עליה, כוונתם בזה ברור שצריך לשמור על הבריאות שזה קודם לכל וכל התורה נדחית מפני השיבות נפשו של האדם, אולם המכוון בזה שבכדי לזכות לחכמת התורה צריך מסירות ולזותר על נוחיות של הגוף ולעמול בתורה כיון שאין דרך אחרת כמו שנבאר. ובהקשר לכך נביא את דברי שלמה המלך בקהלת פרק ב פסוק ט אף חַכְמָתִי עִמְדָה לִי; ודרשו חז"ל בילקוט שמעוני קהלת רמז תתקפח אף חכמתי עמדה לי, אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. וכתב בית הבחירה למאירי מסכת אבות פרק ה ואמרו ז"ל מד"ר שם אף חכמתי עמדה לי חכמה שלמדתי באף עמדה לי, ויש לפרש לפום צערא אגרא וכו'.

מרדכי מלכא
רב ואב"ד עיה"ק אלעד ת"ו
יו"ר ועדת סת"ם
הרבנות הראשית לישראל

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין
The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

יגעת ומצאת תאמין:

ולזאת אמרו חכמים את הנוסחא המנצחת במסכת מגילה דף ו ע"ב אמר רבי יצחק, אם יאמר לך אדם יגעתי ולא מצאתי אל תאמן, לא יגעתי ומצאתי אל תאמן, יגעתי ומצאתי תאמן. **חכמים מלמדים אותנו** שסוד ההצלחה והנוסחה המנצחת אם תעמול ותתייגע ללמוד תורה תצליח ואם לא לא תצליח כי אין דרך אחרת להשיג ולקנות את חכמת התורה.

אם בחוקתי תהיו עמלים בתורה:

ולזאת דרשו חז"ל בפסיקתא זוטרתא (לקח טוב) ויקרא דף עה ע"א (כו, ג) אם בחקתי תלכו. שתהיו עמלין בתורה וכן הוא אומר (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. **וראיתי בספרו של מרן הרה"ג שטיינמאן זצ"ל** אילת השחר ששאל מדוע חז"ל מבארים שהתורה מדברת על עמל התורה ולא על לימוד התורה? ומשיב על כך שכונת חז"ל ללמדנו שאין דרך אחרת לקנות חכמת התורה אלא בעמל וכאשר ביארנו.

מסירות נפשו של משה רבנו על התורה:

ואכן חכמינו ז"ל אומרים שבשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה התנגדו לו מלאכי השרת וטענו כנגדו לפני הקדוש ברוך הוא מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו ה' אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים תהלים ה' עד שמשה התיירא שמא ישרפוהו בהבל שבפיהם והיה נאלץ לאחוז בכסא כבודו כדי להתגונן מפניהם והנה לבסוף החזיר להם תשובה וניצח אותם עד שכל אחד ואחד נעשה לו אוהב ומסר לו דבר שנאמר עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם וראה שבת פח פח ולכאורה תמוה כיצד משה שהוא בשר ודם ואשר המלאכים לא הבינו איך הוא בא למחיצתם ושאלו מה לילוד אשה בינינו ניצח את השרפים והאופנים והיות הקודש שהם שכלים נבדלים ושוכני מעלה התשובה היא שהוא זכה לכך משום שמסר נפשו על התורה כפי שחכמינו ז"ל אומרים **אמר משה לישראל שמא אתם יודעים כמה צער נצטערתי על התורה וכמה עמל עמלתי בה וכמה יגיעה יגעתי בה שנאמר ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה שמות לד כהן וכו' נתתי נפשי עליה כוחי נתתי עליה ספרי האזינו לכו רק זכות זו של מסירות נפשו עמדה לו שניצח את המלאכים והוריד את התורה מן השמים.** כך שכל קבלת התורה נוצרה אך ורק בעמל ויגיעה ומסירות.

ההבדל בין הדורות מסירות נפש בקיום המצוות:

ויסוד זה שאין אפשרות להשיג את חכמת התורה בלי עמל אינו רק בלימוד התורה אלא הדבר בא לידי ביטוי בכל קיום המצוות, עד אשר מסופר במסכת ברכות דף כ ע"א שאל רב פפא את אביו מדוע לראשונים קרה להם נסים ולנו לא, אם בגלל שלמדו יותר והלא בשנותיו של ר' יהודה למדו רק בסדר נזיקין ואנו לומדים ששה סדרי משנה וכו', ולמרות זאת אילו רב יהודה רק שלף נעלו להצטער על שאינו יורד גשם התחיל מיד לרדת גשם, ואנו מצטערים וצועקים ואיננו נענים, ענה לו אביו הראשונים היו מוסרים עצמם על קידוש השם ואנו לא, כמו שקרה עם רב אדא בר אבהו שראה אשה כותית לבוש חשוב לא צנוע וחשב שבת ישראל היא וקרע לה את הבגד והתברר שהיא כותית העריכו את לבושה בארבע מאות זוז ושילם לה רב אדא וכו'. נמצא הפערים בין הדורות נמדד עד כמה היו מוכנים להתמסר לעמול ולהתייגע בקיום התורה והמצוות.

מעשה כיצד נעשה נם לאשה שהלכה למבול:

הרה"צ רבי דוד חנניה פינמו שליט"א שמע פעם סיפור מפי בעלת המעשה והוה תוכנו הייתה אישה אחת שחיה בדרום אמריקה ובעיר שהייתה גרה לא היה מקווה טהרה כיוון שכך נהגה האישה מדי הודש בחודשו לקחת מטום לעיר אחרת ששם היה מקווה ולטבול שם כך נהגה במשך שנים מספר הייתה נוסעת הלך ושוב מדי חודש וכל זאת על מנת שהיא ובעלה יהיו טהורים לפני הקב"ה באחת הנסיעות הללו היא אכן הגיעה למקווה וטבלה בו ועלתה למטום כדי לשוב לעיר מגוריה אך בדרך קרתה תקלה למטום והוא התרסק על אחד ההרים הגבוהים באזור היערות של דרום אמריקה כל נוסעי המטום כל אנשי צוותו ומייסו מתו בהתרסקות אך אותה אישה הייתה היחידה אשר נותרה בחיים אך עדיין לא נשלמה ישועתה כנגד הטבע אותה אישה מצאה עצמה לבד בלילה מוקפת יערות עבותים ובהם זאבים מייללים והיות רעות אחרות לאחר זמן מה ראתה לפני קבוצת זאבים שהתקדמה לעברה וביקשה לטורפה פנתה האישה להקב"ה ואמרה רבנו של עולם לא הרגת אותי במטום הזה בכדי שזאבים יבואו ויטרפוני בעודני בחיים ושוב אמרה רבנו של עולם בזכות המצווה הקדושה שהלכתי למבול לבעלי שאהיה טהורה וקדושה הצילני נא מן הזאבים הללו שהרי שלוחי מצווה אינם ניוקים לאחר כל הדברים האלה הוציאה את המגבת שטבלה בה במקווה ושמה עליה הזאבים ניגשו אליה רחרחו את המגבת אך לא נגעו באישה לרעה אחד אחד עזבו הזאבים את המקום והותירו את האישה חיה עד שהגיעה הצלה כשהגיעו אנשי כוהות ההצלה אליה הם נדהמו לראות שהזאבים לא נגעו בה לרעה ושאלו אותה על כך האישה השיבה בזכות מצוות המקווה שאני עושה מתוך מסירות נפש באה לי הצלה מאיתו יתברך.

מצוה שמסרו עליה נפש מתקימת:

ולכן אמרו חכמים במסכת שבת דף קל ע"א תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר כל מצוה שמסרו ישראל עצמן עליהם למיתה בשעת גזרת המלכות, כגון עבודת כוכבים ומילה עדיין היא מוחזקת בידם, וכל מצוה שלא מסרו ישראל עצמן עליה למיתה בשעת גזרת המלכות, כגון תפילין עדיין היא מרופה בידם. ללמדנו כפי שהיו ישראל מוכנים להתמסר ולוותר על הנוחיות וכל החשבונות לעשות רצון השם כך הדבר הושרש לדורות הבאים. **אולם כבר אמר רבי ישראל מסלנט** מה שהתורה כתבה בכל נפשך כוונת התורה שאדם חייב למסור אפילו נפשו לעשות רצון השם אך אין ספק שכל ויתור שאדם מוותר מעצמו ועל הנוחיות שלו וכדומא בשביל התורה והמצוות נחשב למסירות ושכרו גדול.

מרדכי מלכא

רב ואב"ד עיה"ק אלעד ת"ו

יו"ר ועדת סת"ם

הרבנות הראשית לישראל

עיר התורה שקרובה אליך

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין

The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

לעשות המצוות כמו שעושים עבירות:

וכתב החתם סופר על פי דברי החובת לבבות שהתביעה מהאדם שיעשה את המצוות באותה מסירות ומאמץ שעושה את העבירות, וזוה פירש את הפסוק במדבר (פרשת פינחס) פרק כה פסוק (יא) פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרָן הַכֹּהֵן הַגִּיד לַיהוָה אֶת-חַטֹּאתֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל כִּכְנָאוֹ אֶת-קַנְיָתוֹ בְּתוֹכָם וְגו'. ודקדק למה כתוב בתוכם? אלא פנחס למד מתוכם כיצד עשו את העבירה באיזה מסירות ולכן גם הוא קינא את קנאת השם באותה מידה.

גדול המצווה ועושה:

כתבו בעלי התוספות במסכת קידושין דף לא ד"ה גדול המצווה. לבאר מדוע גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה וז"ל נראה דהיינו טעמא דמי שמצווה ועושה עדיף לפי שדואג ומצטער יותר פן יעבור ממי שאינו מצווה שיש לו פת פסלו שאם ירצה יניח.

השכמת בית הכנסת:

וכוה נכין הנאמר במסכת שבת דף קכז ע"א אמר רב יהודה בר שילא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן ששה דברים אדם אוכל פירותיהן בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא. ואלו הן הכנסת אורחין, וביקור חולים, ועיון תפלה, והשכמת בית המדרש, ולגירסתנו בסידורים בית הכנסת] והמגדל בניו לתלמוד תורה, והדן את חברו לכף זכות. ויש לשאול מדוע זוכה דווקא המשכים ולא בעצם כל לומד או מתפלל? בהכרח שאצל המשכים נוסף המסירות ותמורת המסירות זוכה אדם לאכול הפירות גם בעולם הזה.

מצוה בצער ממואה שלא בצער:

וכבר לימד אותנו התנא את הנוסחה השמימית. במסכת אבות פרק ה משנה כג בן הא אומר לפום צערא אנרא: והוסיפו על כך במסכת אבות דרבי נתן נוסחא ב פרק כז בן הי הי אומר לפום צערא אנרא. מעשה בחמר אחד שבא אצל הלל הזקן א"ל רבי ראה מה אנו יתרים מכם שאתם מצטערים בכל הדרך הזו ועולים מבבל לירושלים ואני יוצא מפתח ביתי ולן בפתחה של ירושלים. שתק והמתין לו זמן א"ל בכמה את משכיר לי חמורך מכאן ועד אמאום. א"ל בדינר. עד לוד בכמה. א"ל בשנים. עד קיסרון בכמה. א"ל בשלש. א"ל ראה אני לפי שאני מרבה את הדרך את מרבה את השכר א"ל הן לפי הדרך הוא השכר. א"ל לא יהו שכר רגלי כשכר רגלי הבהמה הוא שהיה הלל מקיים לפום צערא אנרא: ועוד יותר במסכת אבות דרבי נתן נוסחא א פרק ג רבי ישמעאל אומר אם למדת תורה בילדותך אל תאמר איני לומד בזקנותי אלא למוד תורה כי אינך יודע איזה יכשר. אם למדת תורה בשעת העושר אל תשב לך בשעת העוני. אם למדת תורה בשעת שביעה אל תשב לך בשעת רעבה. אם למדת תורה בשעת הריחה אל תשב לך בשעת הדחק לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממואה בריחה שנאמר בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ירך (שם):

מדוע יצחק ביקש מעשיו לקחת כלי ציד:

ובדרך זו פירש בעל השפתי כהן תלמיד מרן הב"י את דברי יצחק אבינו בבראשית פרשת תולדות. הקשה מדוע אמר יצחק לעשיו שא נא כליך לא היה צריך לומר אלא וצודה לי ציד ודאי שיקח כליו שאם לא יקה במה יצוד? ועוד צא השדה מיותר כי פשיטא שצידה היא בשדה ולא במדינה? וביאר לזה אמר לו עתה שא נא כליך תליך וכו', כלומר הסר כלי הצידה וכוונתו של יצחק שיסיר המלבוש שחמד מנמרוד איני אוכל לחם המודות, וגם אינו צידה כי כשהיו חיות רואות אותו מלבוש היו באות מאליהן, אני רוצה שתצוד צידה על ידי טורה ועל ידי עמל כדי להרבות שכרך לפום צערא אנרא. וגם תסיר תליך שהוא החרב והקשת כדי שלא יזדמן לך שום הריגה לשום אדם על ידי, וגם אם הציד לא יכנע ממך תהרגהו ותאכילני נבילות. וצא השדה, למרחוק כדי שיטרח לזכותו.

הרוצה להעשיר

ולא רק ברוחניות הדבר תלוי במסירות אלא גם בגשמיות אומרת הגמרא במסכת נדה דף ע"ב מה יעשה אדם ויתעשר? אמר להן ירבה בסחורה, וישא ויתן באמונה. אמרו לו הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהעושר שלו. שנאמר לי הכסף ולי הזהב. מאי קמ"ל? דהא בלא הא לא סגי. ללמדנו שאין קיצורי דרך להעשיר אלא מהחובתו של האדם לעמול אמנם ברור שצריך גם תפילה להצליח אבל בלי עמלו של האדם לא תעזור לו התפילה כי כל אדם לעמל יולד וסוד הקיום וההצלחה תלויה אך ורק בעמל. וכתב המלבי"ם איוב פרק ה פסוק (ז) כי אדם לעמל יולד, שהאדם נולד לעמול ביגיע כפיו, ובעמלו יביא לחמו, והעושה עושר שלא בעמל וביגיע כפיו הוא עמל ואין ולא יצמיח ולא יתקיים ביד בניו, סוף דבר שעקר הצלחת האדם תלוי בהשתדלותו ובעמלו ויגיע כפו עכ"ל. וכהנחה לכך כידוע ומפורסם שכל הזוכים בהגרלות בפרסים הגדולים לא נעשו עשירים וחזרו למצבם הקודם כי כסף קל הולך בקלות, ואין קיצורי דרך ולצערנו ישנם שעוסקים בדברים מפוקפקים בגלל שבדרך זו משיגים כספים בקלות כגון הימורים והדומה להם והמציאות מוכיחה שבסופו של דבר אין לדבר קיום והצלחה.

מעשה על מאמץ קטן ושכרו על כך:

ונביא כמה מעשיות המלמדות על שכר המסירות והמאמץ שאדם עושה. כתב בספר איצרות התורה שמעתי מעשה מופלא הממחיש לנו את חשיבותה של מצווה אחת, מעשה היה בבית ההארחה במושב שורש משניה הכשרות של המקום היה נוהג לארגן מדי יום ביומו מניין לתפילת מנחה, והנה אירע יום אחד שחבר עשירי למנין המשגיח יצא לחפש אדם להשלמת המניין ופגש יהודי פשוט והציע לו להצטרף לא הבין האיש מה הוא שח ומה פירושו של המושג מניין לאחר שהוסבר לו גודל חשיבות המצוה הסכים האיש להצטרף אליהם, והנה אך עלה שלש מדרגות לבית הכנסת הגיע בנו של אחד המתפללים וכבר לא היה צורך באותו יהודי הודה לו המשגיח על רצונו הטוב ופטרו לשלום, חלפו כעשר שנים לילה אחד רואה משגיח הכשרות את אותו אדם שרצה להשלים מניין בחלומו ופניו קורנות האיש סיפר לו שעזב את העולם לפני כחודש ואין לך מושג איזה שכר קיבלתי בשמים על שלש המדרגות שעליתי כדי להשלים לכם את המניין,

בית: רח' שמאי 18 טל: 039096874 לשכה רח' שמאי 13, אלעד • טל: 03-9096601 • פקס: 03-9337941

tel: 972-3-9096784 • hom: 18 shamai st' fax: 972-39337941 • tel: 972-3-90966001 • 13 shamai st' elad 40800

מרדכי מלכא

רב ואב"ד עיה"ק אלעד ת"ו

יו"ר ועדת סת"ם

הרבנות הראשית לישראל

עיר התורה שקרובה אליך

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין

The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

הוסיף ואמר בקשה אחת לי אליך יש לי בן יחיד רחוק מתורה ומצוות המתגורר בירושלים לך אליו ותבקש ממנו בשמי שיאמר עלי קדיש. ללמדנו אפילו מאמץ של כמה פסיעות ולעלות שלוש מדרגות יש להם משמעות וכך כל מאמץ ויתור על הנוחיות בכל אמת מידה נחשבת למסירות בקיום התורה והמצוות ושכרו גדול.

מסירות נפש להפסיד ובלבד לא לתת לעבודה זרה:

מספר על אביו של רש"י הקדוש עמד בנסיון גדול ההגמון דרש לקנות ממנו אבן יקרה שהיתה ברשותו לצורך קביעתה בעבודה זרה בבית תיפלתם אביו של רש"י הפליג עמו כספינה ותוך כדי שהוא הראה לו את האבן היקרה השמיטה לנהר כשהוא מראה את עצמו כמיצר על אוכדנה פעולה זו של אוכדן רכושו למען כבוד שמים היתה זכות שבגינה זכה לכן שהיה רבן של ישראל לדורותיהם.

להקדים הכנות השבת:

סיפור נורא מהרה"ק ר' איסר"ל אביו של הרמ"א זצוק"ל: בספר רחמי האב את שבת שלום בא"ד כתב וז"ל וביותר צריך לזרו בעלי החניות לסגור החנות מבעוד יום כי סמוך לשבת הבעל דבר מתגבר ומביא להם קונים והרבה באים לקנות צרכי מצוה נרות לכבוד שבת אל תאבו ולא תשמעו להם כי הם שלוחי הבעל דבר, ושמעתי מעשה נפלא מהגביר ר' איסר"ל שהי' לו חנות גדול ויקר ככל מיני משי והיה מנהגו כאשר הגיע הצי היום בע"ש מיד סגר החנות פעם אחת נתקנא בו הס"מ ובא לנסותו והתלבש בדמות שר גדול ולקח הרבה סחורות יקרות ועשה השוואה על כל אחד ועדיין לא נמדד כמה אמות יש בכל אחד ובתוך כך הגיע הצי היום והלך הגביר לסגור החנות כמנהגו והשר התחנן לו שיתן לו הסחורה ולא רצה והפסיד מעות הרבה וכבדהו מן השמים עבור זה בבן קדוש רבינו הרמ"א מאורן של ישראל.

נמ: המשגיה ניצל בסין בזכות שמירת כשרות:

באתר בחדרי חרדים סופר בתאריך י"ד אב תשע"ו. פיצוץ עז הרעיד בשבוע שחלף את האנגזו שבסין הנמצאת במרחק של כשעתיים מעיר הבירה שנחאן. לפי הדיווחים בתקשורת המקומית דיווחו כי מדובר בפיצוץ שהתרחש במסעדה מפורסמת בעיר בשל דליפת גז. דווח על ארבעה הרוגים ועשרות פצועים. הנפגעים נמנו על סועדי המקום ועוברי אורח. והנה באותו יום התקיימה ביקורת כשרותית במפעל מזון השוכן בקרבת מקום למסעדה, על ידי אחד המשגיחים הנמנה על מערכת הכשרות אם קיי אם למהדרין בראשות הרה"ג רבי דוד מוסקוביץ האדמו"ר משאץ אשדוד לאחר הביקורת שארכה שעות ארוכות, הציעו בעלי המפעל למשגיה לבוא ולסעוד איתם יחד במסעדה הסמוכה וכפי הנהוג בתרבות הסינית לפיה אורח מוזמינים לארוחה. למרות אי הנעימות הכרוך בסירוב, דחה המשגיה את בעלי המפעל בעדינות בטענה כי אינו יכול לאכול את האוכל המוגש במסעדה 'מסיבות מצפוניות' (סירוב על 'רקע דתי' פחות מתקבל בסין). בעלי המפעל ניאותו לבסוף וערכו למשגיה במפעל שולחן ועליו סלסלת פירות ומים והם הלכו לסעוד במסעדה המפורסמת. שעה קלה לאחר מכן אירע הפיצוץ. בעלי המפעל נפצעו. המשגיה ניצל בזכות שמירת הכשרות.

מוסר השכל:

עלה בידנו ללמוד שחוק הבריאה אשר ברא השם יתברך מהוייב המציאות שכל אדם יהיה עסוק ועומל ויגע אם על קיומו ופרנסתו או בתורתו וקיום המצוות כיון שזה המתכון לקיום העולם ולזאת הצלחתו של האדם בין ברוחניות ובין בגשמיות הכל תלוי ביגיעו ועמלו ולפום צערא אגרא והמדד הוא נקבע בכל מאמץ ולו הקטן ביותר כיון שכל ויתור על הנאת גופו והנוחיות שלו למען התורה והמצוות נחשב לעמל ויגיעה ששכרו רב וכך גם בעסקיו אם לא יעמול וישב רגל על רגל לא יצליח, ולזאת אין לחפש קיצורי דרך וחיים כלים כפרט בעבודת השם כי לא יגעת ומצאת אל תאמין אין מציאות כזו בעולם, ולכן אמר דוד המלך בתהלים פרק קכח פסוק (א) שִׁיר הַמַּעֲלֹת אֲשֶׁר־יִלְיָא יִקְרָא הַלֵּל בְּדַרְכָיו: (ב) וַיֵּגַע פִּיךָ בִּי תֹאכַל אֲשֶׁר־יָדָה וְטוֹב לָךְ: אֲשֶׁר־י מִי שְׁזוּכָה לֹאכֹל מִיָּגִיעוּ וְעִמְלוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְטוֹב לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, ולזאת אין התורה מתקיימת אלא במי שיעמל ועמל ומוותר על תענוגי גופו שזה המתכון להצלחה רוחנית וגשמית.

החותם בכרכת שבת שלום ומבורך.

הצב"י מרדכי מלכא עיה"ק אלעד

